

“Χριστός Ανέστη, χαρά μου”

Τι δεν είναι Πάσχα;

Πάσχα **δεν είναι** το αρνί, δεν είναι το κόκκινο αυγό, **δεν είναι** το τσουρέκι, **δεν είναι** η λαμπάδα, **δεν είναι** τα καινούρια ρούχα, **δεν είναι** η παρουσία μας στην Εκκλησία δέκα λεπτά πριν το “Χριστός Ανέστη” και ένα λεπτό μετά. Πάσχα **δεν είναι** η λατρεία του φαγητού, το πανηγύρι, ο χορός και το ποτό. Πάσχα **δεν είναι** οι σούβλες στο δρόμο, **δεν είναι** η ανταλλαγή ευχών, **δεν είναι** η επιστροφή στο χωριό. Ή, τουλάχιστον, **δεν είναι** μόνο αυτά.

Πάσχα **είναι** πάνω απ’ όλα η γεύση της Βασιλείας του Θεού, η φωνή του Ουρανού που έρχεται μέσα μας, όταν μεταλαμβάνουμε στη Θεία Λειτουργία. Τότε η ψυχή μας, έστω και για λίγο, μεταμορφώνεται, ηρεμεί, νιώθει κάτι από τη συγγνώμη και την αγάπη που ανατέλλει μέσα από τον Τάφο. Τότε, νιώθουμε πως μ’ όλο τον κόσμο είμαστε αδέρφια, γιατί μετέχουμε του κοινού ποτηριού της Ζωής. Πάσχα **είναι** η αλλαγή της ζωής μας, η ανάστασή μας από τα πάθη και τις κακίες που μας δέρνουν. Δεν αξίζει να λέμε ότι ήρθε το Πάσχα κι εμείς δεν είμαστε συμφιλιωμένοι με το Θεό, το συνάνθρωπο, το γείτονα, τον εαυτό μας, ότι δε νιώθουμε πιο ελεύθεροι από τα δεσμά της κακίας και του θανάτου. Πάσχα **άλλωστε είναι** η συντριβή του έσχατου εχθρού της ανθρώπινης φύσης, που είναι ο θάνατος: **Θανάτω θάνατον πατήσας...**

Πάσχα **είναι** η αφορμή για ενότητα, ενότητα μεταξύ των λαών και των κοινωνιών. Δε γίνεται να λέμε ότι γιορτάζουμε την Ανάσταση και ο πόλεμος και η διχόνοια κυριαρχεί στις ψυχές μας. Δε γίνεται να κάνουμε Πάσχα και να συντριβούμε λαούς, υπολήψεις, συνειδήσεις, συνανθρώπους, πλησίον, αδελφούς μας. Δε γίνεται να κάνουμε Πάσχα με κακία για τους άλλους, όποιοι κι αν είναι αυτοί, ό,τι κι αν μας έχουν κάνει!

Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ ήταν άνθρωπος με χαρούμενη διάθεση, ακτινοβόλούσε την αγιότητα του Χριστού, και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Προσπαθούσε και ξεπερνούσε τα όποια προβλήματα του, γιατί πίστευε πως οι άλλοι δεν ήταν υποχρεωμένοι να το βλέπουν σκυθρωπό, μωτρωμένο. Χαιρόταν αληθινά για τα δώρα του Θεού, για τη νίκη της ζωής επί του θανάτου, που τη βίωνε στα όρια της προσωπικής του ζωής, για την παρουσία των επισκεπτών του στη “μικρή του έρημο”, που τους υποδεχόταν με τον αγαπημένο του χαιρετισμό:

“Χριστός Ανέστη, χαρά μου”

**Η ελπίδα
της Ανάστασης,
παρηγοριά
στο Γολγοθά μας!**

**«Νυν πάντα
πεπλήρωται
φωτός»**